

Prognoza hodowli

Mięso w chlewie i w... planie

BILANS mięsa jest więcej niż cienko tkany, bo niezależnie od tego, że przewiduje się dużo mniejszy skup, to może się on w każdej chwili załamać z powodu dalece niedoskonałego systemu kontraktacji. Tę ostatnią przyczynę można nazwać po imieniu — jest to masowe zaopatrywanie się ludności miejskiej bezpośrednio u rolników. Jesień 1981 roku stanowiła już przykład takiego lawinowego samozaopatrywania się, dezorganizującego zupełnie handel mięsem i przetworami.

DLA przeciętnego zjadacza kawałka zwyczajnej taka prognoza brzmi nieco nieprawdopodobnie i mocno trąci czarnowidztwem. Bo skoro ubiegły rok w rolnictwie był dobry, zboża obrodziły, buraki — podobnie, ziemniaki — jako tako, skoro dotychczas w sklepach mięsnych coś tam kupić zawsze można — to dlaczego nagle ma się wszystko zachwiać, znacząco pogorszyć?

Oszczędzmy sobie przewidywań najgorszych, lecz trudności są, niestety, pewne. I takiej prawdziwie lepiej zawczasu spojrzeć w oczy. To lepsze niż czarowanie się, że jakoś tam będzie, że może kupimy za granicą, zamienimy.

Fakty są przykre, lecz wynikają z fatalnego załamania w chowie trzody chlewnej, jakie nastąpiło w ubiegłym roku. Regres ten udało się zahamować dopiero na przełomie lata i jesieni, o kilka miesięcy później niż pierwotnie przewidywano. Spis zwierząt w lipcu 1983 r. dowiódł największego w powojennej historii spadku trzody chlewnej. Aż o 20 proc. w skali roku — do 15,6 mln sztuk. Jeszcze w 1980 r. pogłowia świni wynosiło przeszło 21,3 mln sztuk. W ciągu kilku lat zmniejszyło się więc aż o 27 proc., czyli do stanu z 1971 r. Świński regres najdotkliwiej dotknął gospodarstwa indywidualne Rekoradowe. 18-milionowe stado świni w chłopskich chlewniach w 1974 r. zmalało obecnie do 11,2 mln sztuk, czyli do poziomu z roku 1960!

Trzeba w tym miejscu przypomnieć, że wahania stanu pogłowia zwierząt i ich produkcji są w Polsce częste. Mówi się o wyciach i niżach świńskich. Podobne procesy następują zresztą w całym świecie, lecz systemy rynkowe dość precyzyjnie je regulują. I na ogół nie dochodzi do tak dotkliwych załamania produkcji. To, co stało się w Polsce — jest spowodowane przede wszystkim pogorszeniem się sytuacji paszowej w ostatnich dwóch latach. Doszła do tego gwałtowny spadek opłacalności chowu świni, który również przyczynił się do redukcji pogłowia.

Na szczęście na przedwiośnie ubiegłego roku pojawiały się

pierwsze oznaki przełomu w tej dziedzinie produkcji. Wzrosły ceny prosiąt, spadły też ceny zbóż w obrocie między rolnikami. Tendencje do odbudowy stada potwierdził ostatecznie wzrost krycia macior.

Ceny prosiąt są nadal wysokie. Według GUS przeciętna cena prosięcia na chów wyniosła w listopadzie prawie 3 900 zł

(czyli 7 800 zł za parke). Równocześnie ceny zbóż i ziemniaków na targowiskach są stosunkowo niskie, znacznie niższe aniżeli przed rokiem. Średnia cena 1 kwintala żyta wynosi ok. 2 200 zł, jęczmienia — 2 400 zł, a ziemniaków — 1 050 zł.

To wszystko pozwala na optymizm w przewidywaniach podaży trzody chlewnej w ostatnich miesiącach 1984 r. Jednak nie wcześniej, bo taki jest cykl biologiczny i w żaden sposób przyspieszyć się go nie da.

Na styczeń zakontraktowanych zostało zaledwie 382 tys. sztuk świni, wobec 626 tys.

przed rokiem. Na luty 342 tys. (dane szacunkowe) w stosunku do 555 tys. w 1983 r. W minionym roku miesięczny plan dostaw mięsa (dla wszystkich odbiorców), skalkulowany pierwotnie na 118 tys. ton, był o ok. 5 tys. ton przekraczany. Gdyby wszystko ułożyło się pomyślnie, tegoroczne miesięczne racje mięsa nie przekroczy 110 tys. ton. Gdyby...

Trzeba jednak pamiętać, że spadkowi w chowie trzody towarzyszy niestety, także regres w hodowli bydła. Należy się więc liczyć również z mniejszym skupem żywca wołowego. O drobiu nie ma już nawet co mówić, bo sytuacja w tej dziedzinie jest powszechnie znana. Choć z drugiej strony brojlarska produkcja jest najbardziej mobilna i wystarczy sygnalizować paszami, by znów szybko

kurczaki znalazły się w sklepie.

Ministerstwo Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej zapewnia, że robi się dosłownie wszystko — w obecnych warunkach — by wesprzeć pozytywne trendy w produkcji zwierzęcej. Ma też temu służyć zamiar dalszego zwiększenia norm sprzedaży koncentratów białkowych a także utrzymanie dotychczasowych zasad klasyfikacji trzody chlewnej.

Wpada tylko uzbroić się w cierpliwość. Pod koniec 1984 r. będzie lepiej.

Paweł POPIAK

SERGE JACQUEMARD

REQUIEM

DLA KRÓLA ZBRODNI

Przekład: Wojciech Ludwikowski

249

Okret podwodny płynął ukosem, skręcił, ustawiając się prostopadle do rufy kontrtorpedowca w taki sposób, żeby nie zwrócić uwagi marynarza pełniącego wartę przy trapie. Łódź podwodna zatrzymała się na czterech metrach od okrętu. — Joe! Jimmy! — zawołał cicho Harry. Na to wezwanie Joe Stanzik i Jimmy Kodesh stanęli obok komendanta łodzi podwodnej z łufami pistoletów maszynowych na jego biodrach. — Oszalał pan! — zaprotestował komendant zwracając się do Harry'ego. Harry uśmiechnął się w ciemności. — Weźcie nie. Podajemy środki ostrożności. Nie zrobicie panu nic złego. — Jakiej ostrożności? — W wypadku, gdyby łódź podwodnej nie było tutaj, kiedy my wrócimy. Rozumie pan, nie wiem, jakie rozkazy otrzymał pan w Tulonie. Może takie, żeby nas zostawić na łasce losu po wykonaniu zadania. A że nie mam ochoty wpaść w ręce Turków... O. K. Jimmy. Opiekuj się nim dobrze, tak, jak ci mówiłem. Jedno głupstwo i sprzątasz go. Harry Shulz zajął miejsce w szalupie u boku Sopheriadesa. Inni spuścili łódź na morze.

— Po cichu wiosłować, chłopcy — polecił Sopheriades. Szalupa powoli zbliżała się do rufy kontrtorpedowca. Sunęła bezszelestnie pośród fal. Wkrótce dotarła na miejsce, okrążyła okręt przysuwając się jak najbliższe. Ukazał się trap. Marynarz oparty o reling trzymał karabin między nogami. Patrzył w niebo podzwijając gwiaździste snopy ognia sztucznych. Szalupa podpłynęła do trapu. Otarła się o kadłub. Marynarz się odwrócił. Zobaczył szalupę, chwycił karabin. To był jego ostatni gest. W ręku Bucka „Chow” Carsona drgnęła dziewczątka z tłumikiem. Kula trafiła marynarza między oczy. Zważył się, wypuszczając karabin i wpadł do wody.

250

Harry Shulz postawił nogę na drabince trapu, za nim ruszyli Sopheriades i dziesięciu innych. Weszli po drabince i znaleźli się na pokładzie. Harry nie pomylił się. Miał rację licząc, że święto narodowe wymiecie okręt z oficerów i załogi. Otrzymałi przepustki i okręt wojenny był pusty. Dziesięciu ludzi pod wodzą Sopheriadesa przeszukiwało kontrtorpedowiec i znalazło zaledwie dwóch oficerów i ze dwudziestu członków załogi. Zamknięto ich wszystkich w mesie oficerskiej pod strażą Jerry'ego „Chery” Wettgren i Tommy'ego Yodkuna. Sopheriades doskonale znał ten typ okrętu wojennego, ponieważ jednostki morskie używane przez marynarki grecką i turecką były identyczne w ramach ujednolicenia jednostek NATO (to była przyczyna, dla której Shulz tak nalegał na Mike O'Shea, żeby znalazł mu byłego oficera marynarki — członka sił NATO). Sopheriades i Harry weszli do komory amunicyjnej, dostarczającej pocisków dwóm czterdzielutowym bateriom o kalibrze dziewięć i pół cala. Michael Corvet próbował otworzyć drzwi pierwszej komory ale potrząsnął przecząco głową: były zaryglowane. Harry Shulz uśmiechnął się. Wyciągnął z kieszeni wąski rulon folii aluminiowej i wsadził go w otwór zamka; w rulonie było dwieście główek zapaltek. Z drugiej kieszeni wyjął buteleczkę z benzyną i zanurzył w niej wykalaczkę. Wykalaczkę umieścił w rulonie. Zapalił zapalniczkę i przytknął płomień do wykalaczki. Odskokzył do tyłu. Nastąpił głuchy wybuch i drzwi zawisły na zawiasach. Shulz zrobił to samo z drzwiami drugiej komory. Gdy weszli do środka, Sopheriades zaczął dziać, wydając równocześnie rozkazy. Upruchomil system elektryczny, który wprowadził w ruch windy dostarczające pocisków, zwolnił blokadę. Kiedy skończył, poszedł do stanowiska dowodzenia ognia, pociągając za sobą wszystkich.

(cdn)

Niezwykła wyspa

65)

Rys. Janusz CHRISTA

